

Titel: Udrag fra Derved bliver det!

Citation: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K14", i *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K14*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-dbd-kom-shoot-dbd-4149.pdf> (tilgået 28. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. K14

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

◀ **hvad en Alvorsmand fra Nørrebro ... at jeg mangler Alvor** : sigter til den moralske opsang til SK i *Flyveposten*, nr. 301, den 27. dec. 1854: »Medens i Mandag Aftes den storartede politiske Demonstration fandt Sted, foregik en anden Demonstration, langt anderledes storartet og velskikket til at gjøre Opsigt – Hr. Dr. S. Kierkegaards Angreb i 'Fædrelandet' paa Biskop Martensen og paa hans afdøde Forgjænger, den høitbegavede, hæderværdige Christendommens Forkynder, *Jakob Peter Mynster*. / Angrebet mod Biskop Martensen begynder med den Insinuation, at Martensens 'Erindringstale' over Mynster kun kan kaldes saa, 'forsaauidt som den bringer Prof. Martensen i Erindring til den ledige Bispestol', og ender med den Paastand, at Martensen i den nævnte Tale 'leger Christendom, aldeles, aldeles i samme Forstand som Barnet leger Soldat.' / Angrebet paa afdøde Biskop Mynster concentrerer sig i den ene Sætning, vi her forkortet ville citere: 'at han, foruden al anden Fordeel, som han, efter største Maalestok, drog af at forkynde Christendom, ogsaa medtog den Nydelse, ved at declamere i stille Timer om Søndagen, og ved verdslig klog at dække sig om Mandagen, at foranledige det Skin, at han var et Charakteermenneske, en Mand af Grundsætninger – – – , medens Sandheden var, at han var i høi Grad verdslig klog, men svag, nydelsessyg og kun stor som Declamator'. / Det er nok at anføre disse Beskyldninger imod Martensen og imod Mynster, uden al Modsigelse; og ikke et Ord skal her spildes for overflødig at begrunde Dommen over Hr. Kierkegaards Ord, Dommen om denne Tale virkelig er, hvad Hr. Kierkegaard vil udgive den for, en christelig Tale, og en christelig Tale endog i eminent Betydning, eller om det er en uchristelig Tale som den sjelden eller aldrig har lydt i den danske Kirke. / Men er det ikke lykkedes Hr. Kierkegaard, hvad han har havt til Formaal, at fremstille Hr. Martensen og afdøde Mynster i deres sande Skikkelse, saa er hvad han mindst har tænkt paa lykkedes ham desto fuldstændigere, og hiin forargelige Artikel i 'Fædrelandet' skildrer Hr. Kierkegaard selv i hans inderste Grundcharakter. / Thi hvad er Hr. Dr. S. Kierkegaard? I Sandhed, en lang Række af Skrifter har viist det, om end ei saa slaaende, saa sammentrængt og saa levende som Artiklen i 'Fædrelandet', han er en høi Begavelse, en riig Dannelse, men Eet fattes ham: *Alvoren*. Derfor er ogsaa Alt hos ham gaaet op i Autor-Virtuositet, Hr. Kierkegaard er en mageløs pikant, aandrig Forfatter, med en glimrende, konstfuld Stil, der præsterer hidtil ukjendte æsthetiske, filosofiske, theologiske Productioner, f. Ex. en Forførsers Dagbog – Skyldig eller ikke Skyldig – christelige Taler ved *tænkte* Leiligheder. / Hr. Kierkegaard er *Manden uden Alvor*. Han har havt en Indsigelse at gjøre imod Mynster, men som først skulde fremsættes efter Biskoppens Død. Med høi Pathos forkynder Hr. Kierkegaard sin Smerte, sin Fortvivlelse ved at bære paa denne Indsigelse – endelig dør Biskoppen! 'Han er nu død – Gud være lovet, at det kunde holdes hen saalænge han levede!' Nu kommer da Indsigelsen, – men see, Indsigelsen, den med saa stor Smerte baarne, den med saa stort Heltmod tilbageholdte Indsigelse, Indsigelsen imod den hele Verden, der i Mynster hædrede den ualmindelige Ordets Forkynder, denne Indsigelse bliver til – en pikant lille Avisartikel, dateret 'Februar 1854', med en lille Efterskrift fra 'Efteraaret 1854,' og nok en lille ditto fra 'December 1854'. Er dette christelig Alvor, eller er det en forargelig Spøg? / Hr. Kierkegaard protesterer imod Martensens Tale, at den gjør Mynster til 'et Sandhedsvidne'. Nu vel, Martensen kan have Uret heri, men tilvisse ikke saa stor Uret som Hr. Kierkegaard har i sin Forklaring af hvad der skal forstaaes ved et Sandhedsvidne. Ordet er bekjendt, og Begrebet klart: et Sandhedsvidne (*Wahrheitszeuge*) kaldes jo dog vel nærmest og egentligst den der forkynder Ordet uden alt jordisk Hensyn, altsaa den der *vover* Alt ved at forkynde Ordet. Men Hr. Kierkegaard definerer bagvendt saaledes: den der *luder* Alt (dvs. et Blodvidne, Martyr)! Og nu kommer den kierkegaardske Comedie-Pathos: 'Et Sandhedsvidne, det er en Mand, der i Armod vidner for Sandhed, i Armod, Ringhed og Fornedrelse, saa miskjendt, forhadet, afskyet, saa bespottet, forhaanet, udgriint, saa *tilsidst* korsfæstet eller halshugget eller brændt eller stegt paa en Rist, hans afsjælede Legeme af Rakkeren henslængt paa et afsides Sted ubegravet' osv. osv. – Nu vel da, saa var Luther heller ikke noget Sandhedsvidne, thi han levede jo ikke i Fornedrelse, blev ikke udgriint, ikke stegt, og ikke henkastet af Rakkeren ubegravet. / I Sandhed, Artiklen i 'Fædrelandet' viser Hr. Kierkegaard i hans sande Skikkelse, viser at Hr. Kierkegaard mangler al Alvor. Men Hr. Kierkegaard mangler endvidere al Selverkjendelse. Og hvor besynderlig tager han sig dog her ud, naar han fortæller os dette skjønne Træk: at han ikke strax vilde komme frem med sin lille Artikel for ikke at – forhindre Martensen i at blive Biskop! Og at han 'for mange Aar siden' (dengang forgudede han forøvrigt Mynster i sine Skrifter) sagde til 'gamle Grundtvig', at Biskop Mynster 'først skulde leve ud, begraves med fuld Musik' før Hr. Kierkegaard vilde komme med sin lille Bladartikel! – Biskop Mynster har forkyndt Ordet i meer end et halvt Aarhundrede. Da den unge Mand fremstod, da lyttede en Slægt af modne Mænd, af udmærkede Geistlige beundrende til hans Tale. Hans egen Samtid annammede Ordet med Begeistring af hans Læber; og en ny Slægt kredsede sig ærefrygtsfuld om Oldingen, der endnu til det Sidste var den af Gud velsignede ungdomsfriske, manddomsstærke Ordets Forkynder. Og da han begroves, da viste Sjellands Stifts Geistlighed ham den sidste Ære som den sjelden er viist en Ordets Forkynder i Danmark – – – see, alt dette er Hr. Kierkegaards Værk; havde han ikke tilbageholdt sin lille Artikel, var Alt kommet ganske anderledes! / 'Det blev naaet,' siger Hr. Kierkegaard; 'han er jo begravet med fuld Musik. Til Monumentet for ham er der vel ogsaa nu omtrent indkommet hvad der vil indkomme' – Tak, Tak, du ædle Hr. Kierkegaard, at du saa længe holdt din lille Artikel tilbage!« Artiklen adresserer sig fra Nørrebro og er underskrevet af 'I.L.', hvilket formentlig er sprogmanden Israel Levin, SKs tidligere sekretær. – **Flyvepostens**: konservativ avis, fra 1852 redigeret af Jacob Davidsen og Gottlieb Siesbye. Den havde o. 5.500 abonnenter (1857).